

‘ς τὴν πλύσ’, γαριάς’ γι χειρότερα αὐτόθ. Τὰ ‘πλυνες μόνι-
-μόνι τὰ ρούχα τσαὶ γαριάσανε Μύκ. Γαριάκανε τὰ
ρούχα, γιὰτ’ δὲ δά ‘πλυνες καλὰ Σκυρ. Ἀφῆσε τὰ ρούχα
δίχως νὰ τ’ ἀπλώσῃ καὶ τῆς γαριάσανε Πελοπν. (Πάν.)
Ἐγὰρ ἰάσασι τὰ ρούχα, δὲ δά ‘πλυνες καλὰ Πελοπν.
(Κίτ. Μάν.) Τ’ ἄσπρα ρούχα θένε βουάδα, μὲ τὴ γου-
τσόπλυση ἰαρίζουνε Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. γα-
ρίζω 1, γαριώνω, γιώνω, κασιάζω, κασώνω,
λερώνω, ρασιάζω. Μετοχ. γαριασμένος = ρυπαρός,
ἀκάθαρτος (ἐπὶ ἐνδυμάτων ἀπλύτων ἢ κακοπλυμένων)
ἐνθ’ ἄν.: Φορεῖ γαριασμένα ρούχα Κύθν. Πολὺ ἰα-
σμένος εἶναι ὁ σάκκος εὐτὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πῆρε
ἓνα παντελόνι γιομάτο τρυπες, χιλιομπαλωμένο, γα-
ριασμένο... Κ. Παρορ., ἐνθ’ ἄν. Συνών. ἀκάθαρτος 1,
βρώμικος 1β, γαριερός 1, γιωμένος, κασι-
σμένος, λερός, λερωμένος. 2) Ἐπὶ χόρτων ἐδω-
δίμων, συντελῶ εἰς τὸ νὰ λάβουν ταῦτα χροιάν ὑποκίτρι-
νον, ἔνεκα κακοῦ ἢ ὑπερβολικοῦ βρασμοῦ Πελοπν.
(Πάν.): Τὰ γάριασες τὰ λάχανα καὶ τὰ ‘καμες γιὰ
πέταμα. Καὶ ἀμετβ., λαμβάνω χροιάν ὑποκίτρινον αὐτόθ.:
Ἐβαλε τὰ λάχανα ‘ς τὸ τσουνάλι καὶ τὰ ξέχασε γα-
ριάσανε καὶ δὲν τρώγονται. 3) Μεταφ. ἐπὶ προσώπων,
κιτρινίζω, ἐξασθενῶ Σίφν.: Μ’ αὐτὴ τὴν ἀρρώστια
ἠγάριασε.

γάριασμα τό, ἐνιαχ. γάρασμα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)
ἰαρίασμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαριάζω.

Ἡ ἔνεκα συνεχοῦς χρήσεως, μάλιστα δ’ ἔνεκα κακῆς
καὶ ἀτελοῦς πλύσεως, ρύπανσις τῶν ὑφασμάτων καὶ
ἐνδυμάτων πολλαχ.: Τέοντο γάρασμα πού ἔχουσι τὰ
ρούχα, δὲ θὰ καθαρίζουσι μὲ κρύο νερό, θέσι ζεστό νερό
μὲ σαποῦνι (θέσι = θέλουν) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Εἶχα
δ’ λεγὰ ‘ς τοῦ σπὶτ’ κ’ ἔστ’ λα τὴ μ’ κρη νὰ μ’ πλύν’ κί
μοῦ ‘καμ’ ἓνα γάριασμα ‘ς τὰ σιδόνια, πού ‘φαγα τὰ νύ-
χια μ’ νὰ τοῦ βγάλουν Τῆν. Τὸ ἰαρίασμα τῷ ρουχῷ δῶνε
δε δό ‘χω ξαναθωρησμένο ‘ς ἄλλα ρούχα Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) Συνών. γαριασμός, λέρωμα.

γαριασμός ὁ, ἀμάρτ. ἰαριασμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαριάζω.

Γάριασμα, ὁ ἰδ.: Εἶδα ἰαριασμός τῷ ρουχῷ εἶν’
εὐτός!

γαριβάλδι τό, Ἰων. (Ἐρυθρ.) Μακεδ. (Θεσσαλον.)
Συρ. γαριβάλτι Θράκ. (Σαρεκκλ.) γαριβάρδι Νάξ. (Ἀ-
πύρανθ.) γαριβάρδι Κῶς γκαριμπάλδι Ἰων. (Σμύρν.)
γαριβάλδου Μακεδ. (Κοζ.) γριβάλδου Μακεδ. (Πε-
λεκαῖν.) γαριβάνθ’ Λέσβ. (Πάμφιλ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. ἐπωνύμου *Garibaldi* (ἀπὸ τοῦ χρώ-
ματος τοῦ ἐπενδύτου ἢ τοῦ πύλου τῶν Γαριβαλδινῶν).
Ὁ τύπ. γαριβάλδο κατ’ ἀναλογίαν πρὸς τὰ οὐδ. εἰς
-ο ἐπίθ. χρώματος δηλωτικά, ἐκ τούτου δὲ ὁ τύπ. γρι-
βάλδο κατ’ ἀντιμετάθεσιν (*ἄγριβάλδο) καὶ ἀφαί-
ρεσιν.

1) Τὸ κόκκινον ἀνοικτὸν χρῶμα ἀνιλίνης Θράκ. (Σα-
ρεκκλ.) Κῶς Μακεδ. (Θεσσαλον. Κοζ. Πελεκαῖν.) Συρ.
β) Ἡ ἐρυθρὰ μελάνη Λέσβ. (Πάμφιλ.) 2) Εἶδος γυ-
ναικείου πύλου συνηθιζομένου κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος
Ἰων. (Ἐρυθρ. Σμύρν.): Ἄσμ.

Πανωφοράξ’ ἠφόρεινε καὶ μαῦρο γαριβάλδι
οὐλ’ οἱ νεκροὶ τὴν κλάφανε, ὅσ’ ἦτανε ‘ς τὸν Ἀδη
Ἐρυθρ.

Κορίτσια, κοπέλες, τὸν ἄντρα μου πουλῶ
γιατὶ ‘ς τὸ γκαριμπάλδι δὲ μοῦ ‘βαλε φτερό
Σμύρν. 3) Εἶδος παλαιοῦ νομίσματος Νάξ. (Ἀπύρανθ.):
Εἶχε γαὶ γαριβάρδια κ’ ἦτονε κ’ ἐκεῖν’ ἀσημένια.

γαρίδα ἡ, κοιν. σγαρίδα Χίος γαῖδα Σαμοθρ. καρίδα
Βιθυν. (Κίος) Θράκ. (Αἶν. Σαρεκκλ.) Κωνπλ. Λέρ.
Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Προπ. (Ἀρτάκ.) Χίος — Λεξ.
Βάιγ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 435 ἀκριδα Ἀστυπ.

Τὸ Βυζαντ. γαρίδα καὶ καρίδα, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. κα-
ρίς. Ὁ τύπ. σγαρίδα διὰ προθετικοῦ σ, ὁ δὲ τύπ. ἀ-
κριδα ἐκ τοῦ καρίδα κατ’ ἀντιμετάθεσιν ἢ κατὰ παρε-
τυμολογίαν πρὸς τὸ ἀκριδα, ὁ ἰδ. (διὰ τὴν φαινομενι-
κὴν ὁμοιότητα τοῦ σώματος).

1) Τὸ μικρὸν θαλάσσιον μαλακόστρακον καρίς ἡ κοι-
νὴ (*crangon vulgaris*), τῆς οἰκογενείας τῶν καριδο-
ειδῶν (*carididae*), τῆς τάξεως τῶν δεκαπόδων (*deca-
poda*) κοιν.: Φέρε τὴν ἀπόχην νὰ πιάσουμε γαρίδες γιὰ
δόλωμα. Δῶσε μας δυὸ γαρίδες γιὰ μεζέ. Πῆρα λίγες
γαρίδες, γιὰτὶ νηστεύομε. Οἱ γαρίδες γίνονται βραστές
μὲ λαδολέμονο κοιν. || Φρ. Κόκκινος σὰν καρίδα (λίαν
κόκκινος, αἱματώδης τὴν ὄψιν) Θράκ. (Αἶν.) Πβ. τὸ
ἀρχ. «ἐρυθρότερος καρίδος ὀπτῆς» (Ἀθῆν. III, 106α).
Συνών. φρ. Κόκκινος σὰν ἀστακός-σὰ ντομάτα-
σὰν παντζάρι. Πάει μπροστὰ σὰ γαρίδα (ἐπὶ ὀκνη-
ρῶν ἢ βραδυκινήτων) Αἶγιν. Συνών. φρ. Περπατάει
σὰν τὸν κάβουρα-σὰν τὴ χελώνα. Πετὰει σὰν
γαρίδα (ἐπὶ γυναικὸς εὐκινήτου) Κωνπλ. Ἐκαμα-
ῆγινε τὸ μάτι μου γαρίδα (ἔχω διεσταλμένους τοὺς ὀ-
φθαλμοὺς ἐξ ἐντάσεως τῆς προσοχῆς, προσέχω ἐντατι-
κῶς) κοιν. Ἐγινε τὸ μάτι μου γαρίδα γιὰ ψωμί-κρέας-
φροῦτο, κττ. (στεροῦμαι τελείως ἢ σπανίως ἔχω νὰ φάγω
ψωμί-κρέας, κττ.) κοιν. Γαρίδα τὸ μάτι μου ὅλη νύχτα
(παρέμεινα ἄπνους) σύνθηθ. Οὔτε γαρίδα δὲν ὑπάρχει
(παντελὴς ἔλλειψις ἰχθύων) Ἀθῆν. κ.ά. Συνών. φρ.
Οὔτε λέπι δὲν ὑπάρχει. Δὲ μελεύει οὔτε γαρίδα
λάχανο (παντελὴς ἔλλειψις λαχανικῶν) Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) Συνών. φρ. Οὔτε πράσινο φύλλο δὲν ὑ-
πάρχει. Οὔτε γαρίδα νερό δὲ μελεύει (οὔτε σταγῶν
ὕδατος) Πελοπν. (Μεσσ.) Γαρίδα νερό (συνών. τῇ
προηγ.) Πελοπν. (Κυνουρ.) Στερελλ. (Κλών.) κ.ά.
(εἰς τὴν φρ. ταύτην καὶ τὰς ἐπομένους ὑπόκειται ἴσως
σημασιολογικὸς συμφυρμός πρὸς τὸ γαρίλα 3, ὁ ἰδ.)
Δῶσε μου νιὰ γαρίδα νερό-λάδι κττ. (ὀλίγον ὕδωρ,
ἔλαιον, κττ.) Πελοπν. (Κυνουρ.) Ἡ βρύση στέρεψε, δὲν
ἔχει γαρίδα (οὔτε σταγὸνα) Πελοπν. (Μάν.) Δὲν ἦδρα
νερό ‘ς τὴ σκούρνα νὰ πιοῦ, οὔτε γαρίδα (συνών. τῇ
προηγ.) Πελοπν. (Κίτ.) 2) Εἶδος μικροῦ ἰχθύος διαι-
τωμένου εἰς τὰ ἀβαθῆ τῶν ποταμῶν Στερελλ. (Σιβίστ.).

γαριδάς ὁ, Πελοπν. (Λαγ.)—Λεξ. Δημητρ. γαριδαῖος
Κύθηρ.

Τὸ ἀμάρτ. Βυζαντ. γαριδάς, οὐτινος ἡ ὑπαρξίς πι-
στοῦται ἐκ τοῦ γνωστοῦ Βυζαντ. ἐπωνύμου *Γαριδάς*.
Ὁ νεώτ. τύπ. γαριδαῖος κατ’ ἀναλογικὸν μετασχη-
ματισμὸν ἐκ τοῦ πληθ. γαριδαῖοι.

1) Εἶδος μικρᾶς ἀπόχης καταλλήλου διὰ τὴν ἀλιείαν
γαρίδων ἢ καὶ ἄλλων μικρῶν ἰχθύων ἐνθ’ ἄν.: Φέρε τὸ
γαριδᾶ νὰ μαζέψωμε τὴ μαρίδα Λαγ. Συνών. γαριδό-
διχτο, γαριδολόγος. 2) Ὁ ἀλιεύων ἢ πωλὼν γαρί-
δας Λεξ. Δημητρ.

γαρίδι τό, Πελοπν. (Μάν. Μανιάκ.)—Λεξ. Βάιγ.

Ἐξ ἀμαρτ. Βυζαντ. *γαρίδιν* (πβ. *γαρίδα*), πιστούμενου ἐκ τοῦ ἀρχ. ἤδη τύπ. *καρίδιον*.

1) *Γαριδίτσα*, δ ἰδ. *Λεξ. Βάιγ.* β) *Μεταφ.*, ἐν τῇ φρ. δὲν ὑπάρχει *γαρίδι* = δὲν ὑπάρχει τίποτε Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Μανιάκ.) Συνών. φρ. *Δὲν ὑπάρχει γαρίδα-κουρούπι-λέπι-ποδόχαλο-φτερό.*

γαριδίτσα ἡ, πολλαχ.

Τὸ ἀμαρτ. Βυζαντ. *γαριδίτσα* (πβ. *γαρίδα*), πιστούμενον ἐκ τοῦ παραλλήλου τύπου *καριδίτσα*. Βλ. Πρόδρομ. III, 276 (ἐκδ. Hesselting - Pernot σ. 60) : «καὶ καραβίδας ἐκζεστάς, τηγάνου καριδίτσας».

Ἡ μικρὰ γαρίδα πολλαχ. : Δὲ μοῦ δίνεις καὶ μένα μερικὲς γαριδίτσες γιὰ δόλωμα ; Μ' αὐτὲς τίς γαριδίτσες θὰ μᾶς ξεμπλέξης, δίχως ἄλλο μεζέ ; Συνών. *γαρίδι*, *γαριδοῦλα*, *λειανογαρίδα*.

γαριδόδιχτο τό, Πελοπν. (Ἀργολ.) *γαρ'δόδιχτου* Μακεδ. (Κασσάνδρ. Ὀλυμπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *γαρίδα* καὶ *δίχτυ*.

Δίκτυον κατάλληλον δι' ἀλιεῖαν γαρίδων ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. ἐν λ. *γαριδᾶς* 1.

γαριδολόγος ὁ, ἐνιαχ. *καριδολόγος* Χίος — *Λεξ. Βάιγ.* Βλαστ. 311 *γαριδαλὸς* Προπ. (Κούταλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γαρίδα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λόγος, περὶ τῆς ἰδ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 248. Ὁ τύπ. *γαριδαλὸς* ἐκ τοῦ *γαριδολόγος* > *γαριδολόος* > *γαριδολός*, κατ' ἐπίδρασιν τοῦ *γαρίδα*. Ὁ τύπ. *καριδολόγος* καὶ παρὰ Σομ.

1) *Γαριδᾶς* 1, δ ἰδ. ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ ἀσχολούμενος μετὴν ἀλιεῖαν γαρίδων ἐνθ' ἄν.

γαριδομάτης ὁ, *Λεξ. Δημητρ.*

Ἐκ τῶν οὐσ. *γαρίδα* καὶ *μάτι*.

Ὁ ἔχων τοὺς βολβούς τῶν ὀφθαλμῶν ἐξωγκωμένους καὶ προεξέχοντας τῶν κογχῶν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *γαρ-δολομάτης*.

γαριδοῦλα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γαρίδα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦλα.

Γαριδίτσα, δ ἰδ. πολλαχ. : Ἡ *γαριδοῦλα* ἡ *φιλή* εἶναι τὸ καλὺτερο δόλωμα γιὰ λυθρίνια. Ἀθην. Σοῦ κάνω τὸ τραπέζι μὲ *γαριδοῦλα* *φιλή* τηγανισμένη αὐτόθ. Ἦτανε Σαρακοστή κ' ἐφάμαε κάτι *γαριδοῦλες* πολὺ φρέσκες Κεφαλλ. — Τὰ δολώματα εἶναι *λογιῶ-λογιῶ* : *γαριδοῦλες*, *σκουλήκι*, *ζυμωμένο ψωμοτύρι* καὶ *μικρό-ψαρα* Κ. Μπαστ., Ἀλιευτ., 83.

γαριερός ἐπίθ. Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ. Κίσ. Σφακ. κ.ά.) — *Λεξ. Μ'Εγκυκλ.*

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γαριά* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ερός.

1) Ἀκάθαρτος, ρυπαρός, *γαριασμένος*, δ ἰδ. ἐν λ. *γαριάζω* ἐνθ' ἄν. : *Γαριερό* 'ναι τὸ ποκάμισό σου Κρήτ. (Σφακ.) || Ἀσμ.

Πάει ρωτᾶ καὶ τὴ γερὰ : τί 'καμες τὸ γαιτάνι ;

— Σὰ *γαριερό* μοῦ 'φάνηκε κ' ἐπῆγα νὰ τὸ πλύνω κ' ἐφούσκωσεν ἡ θάλασσα κ' ἐπῆρε δὸ τὸ κῦμα Κίς.

Καὶ μιὰ *δουφέκα* *γαριερή* βαστοῦσιν εἰς τὴ χέρα 'ς τὴ μέση ἔνα *βίστολο* καὶ μιὰ *σκουρομαχαίρα* Σφακ. 2) Οὐσ. *μετων.*, οἱ κάτοικοι τῆς ὀρεινῆς περιο-

χῆς τῶν Σφακίων (ὡς φέροντες ρυπαρὰ ἐνδύματα) Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ. Σφακ. κ.ά.) : Ἀσμ.

Eida *λογιῶς* οἱ *γαριεροὶ* 'ς τὸ *βύργο* τὸν *ἐκλείσα*, *τὴν ἀφορμή*, *πῶς ἦτονε*, *ποῦ τὸν ἐκαταλύσα* Σφακ. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Κρήτ. (Ἀμάρ.)

γαρίζω Θήρ. Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ. Μυλοπότ. Ρέθυμν. Σφακ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Κλουτσινοχ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) — *Λεξ. Δημητρ.* *γαρίζου* Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Θεσσ. (Ζαγορ. κ.ά.) Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) Λήμν. Μακεδ. (Καταφύγ. Μελέν. κ.ά.) Σαμοθρ. Σάμ. Τένεδ. *γαρίζ-ζω* Κῶς *γαρίτζω* Σίφν. *γαίζου* Σαμοθρ. *σγαρίζω* *Λεξ. Βάιγ.* *σγαρίζου* Μακεδ. (Μελέν.) *καρίζω* Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γάρος*. Ὁ σχηματισμὸς ἀσφαλῶς Βυζαντ. ἤδη, ὡς πιστοῦται ἐκ τῆς μετοχ. *γαρισμένος* καὶ τοῦ παραγώγου *γάρισμα*. Βλ. Πρόδρομ. III, 215 (ἐκδ. Hesselting - Pernot σ. 57) : «καὶ πίνω καὶ τὸ γάρισμα, αὐτὸ τὸ γαρισμένον | καὶ πρήσκειται ἡ κοιλία μου, τὰ δ' ἄλλα μὴ τὰ λέγω». Διὰ τὸν τύπ. *γαίζου*, βλ. Ἰ. Καλλέρ., *Λεξικογρ. Δελτ.* Ἀκαδ. Ἀθην. 8 (1958), 53 ὑποσ. 5. Ὁ τύπ. *σγαρίζω* (διὰ προθετικοῦ σ) καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἐπὶ ἐνδυμάτων, καθίσταμαι ρυπαρός, ρυπαίνομαι Θήρ. Κρήτ. (Μυλοπότ. Ρέθυμν. κ.ά.) : Ἡ *γαρίσανε* τὰ *ροῦχα* καὶ *θένε* *πλύσιμο* Θήρ. Ἡ *γαρίσανε* τὰ *ροῦχα* μου Μυλοπότ. Ρέθυμν. Μετοχ. *γαρισμένος* = ρυπαρός, ἀκάθαρτος Θήρ. Μακεδ. (Καταφύγ.) : *Μάζωξε* τὰ *γαρισμένα* *ροῦχα* νὰ τὰ δώσης 'ς τὴ *βλύστρα* Θήρ. Συνών. βλ. ἐν λ. *γαριάζω* 1. Καὶ μετβ., καθιστῶ ρυπαρὰ, ρυπαίνω (τὰ ἐνδύματα) Θήρ. κ.ά. : Ἐσὺ τὰ *γαρίζεις* πολὺ τὰ *ροῦχα* Θήρ. 2) Ἐπὶ καιομένων ἢ βραζομένων πραγμάτων, *λαμβάνω* *χροιὰν* *μελανωπὴν*, *μαυρίζω*, *μελανιάζω* Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ. Σφακ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν.) : Ἡ *γάρισε*ν ὁ *λύχνος* καὶ δὲ *φέγγει* (ἀπηνθρακώθη ἡ θρυαλλὶς τοῦ λύχνου) Ἀγιος Βασίλ. *Νὰ γαρίσετε*, *γιὰ ξύλα* ! (ἐπὶ ξύλων τῆς πυρᾶς, τὰ ὅποια καπνίζουν καὶ μαυρίζουν, χωρὶς νὰ ἀνάπτουν ἀρά) Σφακ. Ἡ *γαρίσανε* τὰ *κουκκιά* 'ς τὸ *τσικάλι* (ἐπὶ κυάμων δυσεψήτων) αὐτόθ. Τὸ *φαῖ* *γάρισε* 'ς τὴ *φωτιά* (ἐπὶ φαγητοῦ ἐψηθέντος πέρα τοῦ δέοντος) Γορτυν. β) Ἐπὶ φαγητοῦ, βράζω σιγὰ-σιγὰ καὶ κανονικὰ ὥστε νὰ ἀπομεινῇ ἐλαχίστη ποσότης ζωμοῦ Σίφν. : Ἀσ' τὸ *φαῖ* νὰ *γαρίσῃ*. Πβ. *καλογαρίζω*. Καὶ μετβ. *κάμνω* τι νὰ *μελανιάσῃ*, νὰ *χάλασῃ* Κρήτ. (Σφακ.) Πελοπν. (Γορτυν.) Ἡ *γάρισε* δὸ *τσικάλι* τὰ *κουκκιά* Σφακ. Τὸ *γάρισε*ς τὸ *φαῖ* *τόσες ὥρες* 'ς τὴ *φωτιά* Γορτυν. γ) *Μεταφ.*, συντελῶ εἰς τὴν ἀποτελεμάτωςιν ἢ τὴν καταστροφὴν ὑποθέσεως ἐνεκα ἀσκόπου ἐπιβραδύνσεως Πελοπν. (Γορτυν.) : Τὴ *γάρισε*ς τὴ *δουλειά*. 3) Ἐπὶ νηπίων καὶ παιδίων, *μελανιάζω* ἀπὸ τὸ πολὺ κλάμα, *ἀποκάμνω* *κλαίων* Θεσσ. (Ζαγορ. κ.ά.) Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) Κῶς Μακεδ. (Μελέν. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.) Σάμ. — *Λεξ. Δημητρ.* : Ἡ *γάρισε*ν δὸ *παῖ* μ- 'βὸ τὸ *κλάμα* Κῶς. *Γάρ*σι τοῦ *πιδι* νὰ *κλαίῃ* Σάμ. *Ποῦ χάθηκες σήμερα* ; τὸ *παιδί* σ' *γάρισε* ἀπὸ τὸ *πρωὶ* Ζαγορ. Τὸ *μωρὸν ἐγάρ*τσεν κ' ἐσὺ 'κὶ *ἀκοῦς* ; Κοτύωρ. Ἡ *γάρισε*ν τὸ *μωρὸν* ἀσ' σὸ *κλάμμι* Οἶν. Συνών. *γάζω* 2, *γανιάζω*, *γανίζω*, *γαρνιάζω*, *μαυρίζω*, *μελανιάζω*, *σκάζω*. β) Ἐπὶ παιδίων ἢ καὶ ἐνηλίκων, *κλαίω* *γοερῶς* καὶ *παρατεταμένως* Μακεδ. (Μελέν. κ.ά.) Πόντ. (Κοτύωρ. κ.ά.) Σάμ. Τένεδ. — *Λεξ. Βάιγ.* Συνών. *βάζω* (I) 1γ, *βαθίζω* 1β, *γαίτζω*,

